

stighed. Derfor er det jo, at man opretter *Wgtespagter*, og det kan man jo ikke sige er urimeligt. Naar en Mand's Datter skal giftes, og der skal oprettes en *Wgtespagt* for at betrygge hende, hvem vilde saa komme og sige: Sa, saa maa det forudsættes, at dette *Wgteskab* bliver ulykkeligt; thi forudsattes det, at det bliver lykkeligt, kunde man undvære alt dette! Nei! det kan virkelig ikke være til Skade i og for sig, at der bestaar en retslig Ordning, selv om den forudsætter, at der er god Harmoni mellem *Wgteskallerne*. — Der var en anden *Yttring* i *Forbindelse* hermed, som jeg ligeledes ikke kan undlade at modsigge, nemlig den, at, naar *Wgteskallerne* harmonere, behøves der ingen retslig Ordning, saa er hele Reglen, som *Lovforslaget* gaar ud paa, overflødig, og dersom *Wgteskallerne* ikke harmonere, maa de helst skilles og gaa fra hinanden jo før jo heller. Det maa jeg dog bede de *Herrer* om at tage meget alvorlig i Betænkning at stride til en saadan *Skilsmisselovgivning*. Det vilde idetmindste i høj Grad stride mod de hidtil her i Landet gjældende *Anskuelser*, at det skulde være tilstrækkeligt til *Skilsmisse*, at *Wgteskallerne* ikke harmonere. Jeg vil sige, at, fordi der i dette Punkt, hvor der er Spørgsmaal, om *Konens* *Særhverv* skal bruges af *Manden* eller om *Konen* skal have *Lov* til selv at raade over det, om *Manden* skal have *Lov* til f. Ex. at drikke det op eller hun skal have *Lov* til at bruge det til *Børnene*, er en *Meningssforskjel* mellem *Wgteskallerne*, deraf følger ingenlunde, at der slet ikke skal være *Harmoni* tilstede. Det kan gjerne være, at *Nestedagen*, naar *Manden* maatte blive ædru, harmonere de meget godt, og at *Manden* da erkjender, at det i *Grunden* var godt, at *Hustruen* modsatte sig dette. Jeg tror, at umulig *Nogen* for *Alvor* kan ville paasta, at saasnart der kommer *Noget* af den *Slags* *Engveien*, er det ikke værd at have nogen retslig Ordning, at saa er den heldigste Ordning den, at *Wgteskallerne* gaa fra hinanden og skilles. Der blev fremhævet en *Betænkelse* mod *Lovforslaget*, som jeg tror hviler paa en hel *Misforstaaelse*, idet der var en æret *Læser* (*Claudi*), som syntes at mene, at *Lovforslaget* skabte en ny *Ret* for en *Hustru* til at etablere et særligt *Erhverv*, som *Lovgivningen* ikke nu giver hende, at *Lovforslaget* skulde kunne afstedkomme den skadelige *Følge*, at *Hustruen* mod *Mandens* *Willie*, og uden at dennes *Samtykke* var nødvendigt, etablere en særligt *Næringsvei*, for derigjennem at skaffe sig *Midler* til *Fornøielse* eller til at gjøre sig mere uafhængig af *Manden* end ellers og deslige. Det er ikke *Likfældet*. *Lovforslaget* indeholder ikke *Noget* om *Hustruens* *Ret* til at etablere en selvstændig *Næringsvei* uden *Mandens* *Samtykke*. I den *Henseende* forbliver det ganske ved, hvad der gjælder, og jeg gaar ud fra, at

den gjældende *Lovgivning* i den *Henseende* er den, at *Hustruen* ikke kan det, at hun til at etablere en saadan særligt *Næringsvei* behøver *Mandens* *Samtykke*. Nei! det, som *Lovforslaget* gaar ud paa, er kun, at, naar en saadan selvstændig *Næringsvei* er etableret — og *Betingelserne* herfor blive de samme som før, i den *Henseende* gjør *Lovforslaget* ingen *Forandring* — er hun berettiget til at raade over *Indtægterne* af denne. — Der er ligeledes fra den samme ærede *Landstingsmand* fremkommet nogle andre *Ytringer*, som jeg ikke ganske forstod; men jeg vil blot dertil bemærke, at *Lovforslaget* gaar i det *Sele* taget ikke ud paa, at *Hustruen* skal kunne forlange *Særformue*, at hun skal kunne sige: Jeg vil herefter have, at der skal være *Sæveie* i *Wgteskabet*. Hun har jo slet ikke *Ret* til at forlange noget andet *System* i *Formuesforholdet* mellem *Wgteskallerne* end det bestaaende i *Forbindelse* med denne *Lov*. Altsaa, hendes *Selverhverv* er hendes egen *Raadighed* underkastet, men *Andet* kan hun slet ikke sætte igjennem, selv om denne *Lov* skulde komme ud. — Der er en *Bemærkning* endnu, som jeg maa gjøre for at berigtige en *Misforstaaelse* eller i alt Fald en *Fremstilling* af, hvad jeg tidligere har sagt i denne *Sag*, som jeg ikke kan være tjent med at lade henstaa uimodsagt. Det blev nemlig sagt af den ærede *3die* *Landstingsmand* for *5te* *Kreds* (*Oxenbøll*), at jeg skulde have sagt, at *Formueskæleskabet* var en forældet *Institution*. Det har jeg slet ikke sagt eller ment. Jeg har i *Anledning* af, at der er fremkommet *Ytringer*, som gik ud paa, at *Formueskæleskabet* var den Ordning af *Formuesforholdet* mellem *Wgteskallerne*, som besto i stemmebe med *Wgteskabets* *De*, og at den var en *Betingelse* for lykkelige *Wgteskaber*, sagt, at det troede jeg ikke, idet det for mig stod, som om *Erfaringen* modtog det, idet man rundt omkring i *Verden* har *Formuesforholdet* mellem *Wgteskallerne* ordnet paa den forskjelligste *Maade*, uden at man derfor med nogen *Ret* vil kunne paasta, at *Wgteskabernes* *Lykke* er afhængig deraf. Jeg vil ikke her anprise fremmede *Retgrundsetninger* fremfor dem, der ere indførte her eller deslige, — et Punkt, som det ærede *Medlem* (*Oxenbøll*), der først havde *Ordet* idag, som ind paa ved at indbringe denne *Parallel* med *Loven* af *26de* *Mai* *1868*, det er aldeles ikke det, der her er Tale om; men jeg peger blot paa dette store *Faktum*, idet jeg mener, at ingen fornuftig *Mand* kan tro, at *Wgteskaberne* gennemgaaende ere ulykkelige i *Italien*, fordi man der har *Dotalsystemet* gennemført, eller at de i *Frankrig* skulde være mindre lykkelige, fordi der der er *5—6* forskjellige *Maader*, hvorpaa man kan ordne og virkelig ogsaa ordner *Formuesforholdet* mellem *Wgteskallerne*.